

Nr 295.

Av herrar **Johansson** i Mysinge och **Hansson** i Skegrie, om
*upphävande av gällande inskränkning i rätten till be-
ställningstrafik för godsbefordran inom stads område.*

Enligt förordningen av den 25 oktober 1940 angående yrkesmässig biltrafik m. m. gäller i fråga om beställningstrafik för godsbefordran bl. a., att riket skall vara indelat i lokalområden. Denna indelning utföres av biltrafiknämnden efter länsstyrelsernas hörande och i övrigt efter erforderlig utredning. Det stadgas, att sådant lokalområde för trafiken skall utgöras av län eller sammanhängande delar av ett eller flera län. Då med hänsyn till stationsortens belägenhet samt omständigheterna i övrigt så befinnes lämpligt, äger biltrafiknämnden med avvikelse från den allmänna indelningen i lokalområden bestämma särskilt lokalområde för viss trafikutövare eller viss grupp av trafikutövare. Enligt 22 § 1 mom. i förordningen ang. yrkesmässig biltrafik m. m. får beställningstrafik för godsbefordran i regel bedrivas endast inom lokalområdet. I den mån så erfordras för utförande av beställning, som automobilens förare mottagit inom lokalområdet, får dock sådan beställningstrafik bedrivas utom lokalområdet, varvid gäller, att gods icke får avhämtas utom lokalområdet annat än för befordran till ort inom detsamma. När beställd körning avslutats utom lokalområdet, får bilen även utan föregående beställning inom lokalområdet användas för godsbefordran från det lokalområde, där körningen avslutats, tillbaka till det lokalområde, som anvisats trafikutövaren.

I den ovannämnda paragrafens 2 mom. föreskrives: »För godsbefordran uteslutande inom viss stad må icke användas automobil med stationsort utom staden, där ej länsstyrelse sådant medgivit.» Länsstyrelse äger rätt att förordna, att sådan inskränkning även skall tillämpas inom annat samhälle än stad eller beträffande visst område inom länet. I 3 mom. av samma paragraf stadgas, att länsstyrelse äger rätt att medgiva befrielse från skyldigheten att iakttaga ifrågavarande stadganden.

De gällande bestämmelserna rörande godsbefordran inom stad synes oss uppenbart missgynna trafikutövare med stationsort utanför staden. Trafikutövare med stationsort i staden eller i annat samhälle, för vilket enligt länsstyrelsens beslut samma inskränkning gäller, har alltså rätt att befordra gods från ort på landsbygden till annan ort på landsbygden, men trafikutövare med stationsort på landsbygden har icke utan särskilt medgivande från länsstyrelsen rätt att befordra gods mellan platser inom sta-

dens område. Då under senare tid med städerna i betydande utsträckning införlivats stora områden av omgivande landsbygd, gäller ifrågavarande inskränkning för de på landsbygden stationerade trafikutövarna även inom sådan inkorporerad landsbygd. Detta synes oss icke vara en ändamålsenlig ordning. Transporter mellan stad och plats på med denna inkorporerad landsbygd eller mellan platser på sådan landsbygd ordnas oftast på det mest rationella sättet i samband med körningar från eller till platser utanför stadens administrativa gräns. Sådana körningar får emellertid enligt gällande ordning endast utföras av trafikutövare med stationsort i staden.

Under sådana förhållanden bör enligt vår uppfattning bestämmelserna om inskränkning i rätten att utföra godsbefordran inom stads område upphävas och utgå ur förordningen. Något giltigt skäl för bibehållande av ifrågavarande bestämmelser synes oss icke förefinnas. Det kan förutsättas, att beställningstrafiken för godsbefordran inom den egentliga staden knappast skulle beröras av en sådan ändring. Trafikutövare med stationsort på landsbygden torde helt naturligt icke ha möjligheter till eller intresse av att konkurrera om sådan beställningstrafik i det egentliga stadsområdet.

Med anledning av vad som ovan anförts får vi hemställa,

att riksdagen måtte besluta upphäva de i förordningen av den 25 oktober 1940 ang. yrkesmässig biltrafik m. m. 22 § 2 mom. intagna bestämmelserna om inskränkning i rätten till beställningstrafik för godsbefordran inom stads område samt hos Kungl. Maj:t begära, att härför erforderliga författningsändringar måtte vidtagas.

Stockholm den 27 januari 1954.

Ivar Johansson
i Mysinge.

Nils G. Hansson
i Skegrie.